

မိုး : မိုး : ၀၁၆၀

ပန်းသိင်္ခ

ယုံ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်ထိ ယောက်ျားပီသပါလား၊
ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိပါလား၊ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ စိတ်ရှိပါ
လားဆိုတာ မကြုံဖူးရင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။

သည်းသည်းစိတ်ရွာနေသော မိုးကြောင့် ‘မျိုးရှင်’က ကားအရှိန်ကို န
ည်းနည်းလျှော့ချရင်း မျက်စိရှေ့ရှိနေသော နာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်သည် ။

နေ့လယ် သုံးနာရီ တိတိ။

အချိန်ရသေးသည် ။

အိမ်ကို လေးနာရီတိတိ ပြန်ရောက်လျှင် ပြီးရော။

သည် နေ့ ညနေစာကို အိမ်မှာ ပြန်စားဖို့ လေးနာရီအရောက် ပြန်ခဲ့ဖို့
ကိုကိုရော၊ ညီညီကိုပါ မနက်က မေမေ သေချာမှာ နေခဲ့သည် ။

မေမေအမှာ စကားကြောင့် အလုပ်တွေအားလုံး နေ့လယ်နှစ်နာရီ
လောက်မှာ အပြီးဖြတ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခဏတဖြုတ်တွေ့၊ ပြီးတော့
အိမ်ပြန်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တာ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ တော့ အိမ်ရောက်လျှင် ရေချိုးမည်။
အဝတ်အစားလဲပြီး မနေ့တုန်းက ဝယ်ထားသော စီဒီကို
အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း နားထောင်ရင်း ထမင်းစားချိန်ကို စောင့်နေဖို့ ပါပဲ၊
ဒါမှ မေမေ ကျေနပ်မှာ ။ မေမေ့ကို ကျေနပ်မှုပေးနိုင်အောင် သူ

အမြဲကြိုးစားသည်။ မေမေလည်း သိပါသည်။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲ မှာ မေမေက သားအလတ်ဖြစ်သည့် သူ့ကို အချစ်ဆုံး၊ အသည်းဆုံး၊ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ၊ အပြင်ထွက်နေလည်း သူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည် ဆိုတာ မေမေအမြဲသိရမှ။

"မင်းကွာ...အသက်က ကြီးလှပြီ အခုထိ ကလေးလိုပဲ။ ရှက်စရာကြီး"

"ဟာ...သုံးဆယ်မှ မပြည့်သေးတာ ခုမျှ နှစ်ဆယ့်ရှစ် ကျော်ကျော်ကိုး"

"အဲဒါ သုံးဆယ်ပေါ့ကွ။ သုံးဆယ်လောက် အသက်ရှိနေပြီ။ မေမေ သား ဘယ်သွားမလို့ နော်လို့ ဖုန်းပြန်ပြန်ဆက်နေရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးကွာ"

"မေမေက စိတ်ပူတတ်လို့ ပါ"

"ငါတို့ လည်း အမေရှိပါတယ်ကွာ"

"မတူဘူးလေ"

မျိုးရှင်က နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးနေလိုက်သည်။

‘သည်းလွန်းတယ်’ ဟု ဆိုလိုချင်တာနားလည်သည်။

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ အကျင့်ဖြစ်သွားတာ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့် အခုထိ ပါသွားတာပါ။ ဖျောက်မရတော့ဘူး"

သူက စကားကို လျော့ချပစ်ပါသည်။ မေမေနှင့် သူ့အပေါ် သူငယ်ချင်းတွေ တစ်မျိုး မမြင်စေချင်ပါ။

အင်းလျားလမ်းထိပ်ရောက်တော့ တိတ်ဆိတ်နွေးထွေးလွန်းသော

ဆိုင်သန့်သန့်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဒီဆိုင်လေးက အသစ်လေးပဲ။ ခုမှ ဖွင့်တာ ထင်ပါရဲ့။"

ဟု တွေးကာ မီးပွိုင့်ကို ဖြတ်အပြီးမှာ ဆိုင်ဘေးလေး ကားကို လျှော့ခနဲရပ်လိုက်သည်။ ။

ဆိုင်လေးက လမ်းထိပ်ထောင့်မှာ မြင့်မြင့်လေး၊ အုတ်လှေကားထစ်တွေ တက်ရသည်။ ။

‘မျိုးရှင်’ လှမ်းကြည့်တော့ ဆိုင်ထောင့်ဖက်စွန်းမှာ ဆာတေးကင်နေတာပါ တွေ့ရသည်။ ။

ခဏတဖြုတ်ဝင်ထိုင်ရင်း အနည်းဆုံးကောဖီတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မိုးကာအင်္ကျီကို ခြုံရုံခြုံပြီး ကားထဲမှ ဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

မိုးရွာနေပေမယ့် ဆိုင်ကလေးထဲမှာ တော့ နွေးထွေးလင်းထင်းကာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိလှပါသည်။ ။

အတွင်းဘက် အစွန်ဆုံးစားပွဲအထိ လျှောက်သွားပြီး လမ်းမဘက်ကို မျက်နှာမူထိုင်လိုက်တော့ ဘေးနားမှာ ခပ်ငယ်ငယ် ကောင်လေးတစ်ဦး လာရပ်သည်။ ။

"အစ်ကို ဘာမှာ မလဲ"

"ဆာတေးစားမယ်ကွာ။ ပြီးတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်"

"ဟုတ်"

မိုးကာ အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ခုံတစ်လုံးမှာ လှမ်းတင်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်မျက်စိရှေ့ရှိနေသော စားပွဲဆီ အကြည့်ရောက်၏။

"ဟာ"

အံ့ဩစရာ လုံးဝမဟုတ်ပါဘဲ သူ့အတော်လေး အံ့ဩသွားမိပါသည်။ ။
ပြီးမှ သူ့အံ့ဩမှုကို သူ့ဘာသာ ပြုံးမိ၏။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် ရေခဲသုပ်ကို တစ်ဖွန်းချင်းခပ်စားနေလိုက်
တာ။ သည် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေပုံမျိုး။

မျက်လွှာလေးစင်းချကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝလျစ်လျူထားလျက်
။ သူ့အံ့ဩမိတာ ဘာကိုလဲ၊ ဘယ်ကိုဖြစ်မလဲ။

တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာကိုလား။

မိုးရွာကြီးထဲ ရေခဲသုပ်စားနေတာကိုလား။

ဒါမှ မဟုတ် ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်နေသော သူမလှပမှုကိုလား။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ လှစ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိစဉ် ပထမဆုံးအချိန်
လေးမှာ ပင် သူ အဲဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားခြင်းပါပဲ
။

ဘီးကုတ်အနက်လေးနှင့် မျက်နှာ ပြောင်တင်းတင်းက အခြယ်အသကင်း
သည် ။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုတော့ အနီရောင် ဖျော့ဖျော့ ခပ်ရေး
ရေး မထင့်တထင်လေး ဆိုးထားသည် ။

ဂါဝန်အနက်ကလေးနှင့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမြင့် အနက်ကလေး။

တစ်စုံတစ်ခုကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တွေးနေသလိုနှင့် မျက်ခုံးလေး
က ရှုံ့နေသည် ။

"ဟေ့"

ဖျတ်ခနဲ သူ့အသံပြုတော့ သူမ တုန်ခနဲဖြစ်ကာ ထိတ်တလန့်မော့ကြ

ည့်သည် ။

"ကော်ဖီမှာ ထားတာ ကြာပြီလေ"

သူမပွင့်တပွင့်လှမ်းပြောရင်း မျက်လုံးတွေကတော့ သူမမျက်လုံးအစုံ နှင့် ဆုံမိအောင်ကြိုးစားသည် ။

သူမမျက်လုံးအိမ်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သော အရိပ်အယောင် လေးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားရုံကလွဲပြီး သူ့အပေါ် တစ်စိုးတစ်စက်လေးမှ အာရုံဝင်စားသွားပုံမရပါ။

လက်ထဲကိုင်ထားသော ဇွန်းလေးကို ဖန်ခွက်ရှည်ရှည်ထဲ ထည့်ထားပြီး လက်ကလေးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ရေခဲသုပ်ခွက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည် ။

"ရပါပြီ အစ်ကို"

ဟိုကောင်လေးက သူ့ကို ရယ်ချင်သလိုလို။

သူ ခပ်တည်တည်နှင့် ကော်ဖီခွက်ကို ရှေ့ဆွဲယူလိုက်သည် ။

ဘယ်လို ကောင်မလေးပါလိမ့်။

ပထမဆုံးအကြိမ် အံ့ဩမှုနောက်မှာ နားမလည်ခြင်းပါ ကပ်ငြိပါလာတော့သည် ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခဏတဖြုတ်တွေ့ကြရတာ ၊ သူကဘာလို့ အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသလဲ ခေါင်းထဲ ထည့်မိသလဲ။

သူမပါးပြင်ပေါ်မှ လက်ကလေးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နားထင်အထိ ရွှေ့လျားသွားပြီး မျက်နှာလေးကလည်း ညှိုးယော်ရိပ်ထင်ဟပ်လာ၏။

စောစောကလို စဉ်းစားနေရုံသက်သက်မဟုတ်တော့ဘဲ အားငယ်သ

လိုလို၊ စိတ်ဓာတ်ကျသလိုလို၊ သူမ အကြည့်ငေးငေးက စားပွဲပြင်မှာ သာ စူးစိုက်နေ၏။

နောက်တော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ ချထားသော ရေနွေးက ရားပုပုလေးကို လက်နှင့်တို့ ထိကိုင်ကြည့်ပြီး ရေနွေးတစ်ခွက်ငဲ့ထည့်သည် ။

ထည့်ထားသော ရေနွေးပန်ကန်လေးကို သူမ စိုက်ကြည့်နေပြန်သည် ။ သူလည်း စားရင်းသောက်ရင်း သူမ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ၊ အမူအရာလေးတွေကို မျက်စိရှေ့ မြင်နေရတာမို့ ကြည့်နေမိသည် ။

"ဟင်"

အဲဒီမှာ တင် သူမက အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး အပြုအမူတစ်ခုကိုလုပ်လိုက်သည် ။

ရေခဲသုပ်ဖန်ခွက်ရှည်ထည့်ထားသော ဗန်းကလေးဘေးမှာ ရေခဲ လိုလျှင် ထပ်ထည့်နိုင်အောင် ပန်းကန်လုံး ပေါက်စနလေး တစ်ခုနှင့် ရေခဲအပို ထည့်ပေးထားတာ ရှိသည် ။ ပန်းကန်လုံးထဲမှ ရေခဲတချို့ကို အငွေ့ထနေသော ရေနွေးပန်ကန်လေးထဲ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထည့်ပစ် လိုက်၏။

သူ ကိုယ်ကြီးမတ်ကာ ပခုံးကြီးပါ မြင့်သွားရ၏။

သူမ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။

သာမန်အပြုအမူတစ်ခု မဟုတ်တာ ခိုင်မာလှသည် ။

လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြန့်ယှက်ချထားကာ မေးလေးကို လက်ဖမိုးလေးပေါ်တင်ကာ ရေနွေးပန်းကန်လုံးလေးကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေလိုက်တာ၊ မျက်တောင်တစ်ချက်မခတ်။

ရေနွေးပူပူထဲ ရေခဲဖတ်ကလေးတွေ ထည့်လိုက်တော့ ဘာတွေဖြစ် သွားသလဲ။ သူမက အဲဒီအဖြေကို သိချင်မြင်ချင်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် တခြားအနက်အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ရှိနိုင်သေးလား။

ဦးဇော်ရယ်...။

ပူစူးရင်တွေ ပေါက်ကွဲကုန်တော့မယ်။

ပူစူးရင်ထဲမှာ မီးလိုပူနေပြီ။

ဦးဇော်မသိဘူးလား။ ဦးဇော်ဘာလို့ မသိတာလဲ။ ဦးဇော်သိပါတယ်။ ဦးဇော်သိသင့်တယ်။ သိသင့်တယ် ဦးဇော်ရယ်။

ဦးဇော်ဟာ လူညာတစ်ယောက်လား၊ လူလည်တစ်ယောက်လား။

ဦးဇော် ပူစူးဆီ ဘာလို့ မလာတာလဲ။

ပူစူး ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်...

နေလို့ မရအောင် ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေပြီ။

ပူစူးကို ဒီလောက်မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ဦးဇော်ရယ်။

ပူစူး ခံနိုင်ရည်မရှိပါဘူး၊ ရူးတော့မယ်၊ ကြာရင် ရူးတော့မယ်။ နှစ်လ ခွဲတိတိတောင် ပူစူးကို ပစ်ထားရက်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်။

"ကျွတ်"

နာကျင်းခါးသီးလှသော အတွေးဆိုးတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်ရင်း အိမ်ပြန်ဖို့ ပဲ ပူစူး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

အိမ်ထဲထိအောင်းနေရတာ ခြောက်သွေ့လွန်းလို့ အိပ်ရာထဲခွေနေရတာ ခေါင်းအုံလွန်းလို့ ဘယ်သူနှင့်မှ လည်း စကားဆိုချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့တာ။

ခုတော့ သူမကိုယ်သူမ အတိအကျနားလည်လိုက်ပါပြီ။

အပြင်ထွက်လည်း မပျော်။ တီဗွီကြည့်လည်း စိတ်မဝင်စား ၊ အိပ်ရာ ပေါ်လှဲချတော့လည်း မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်ကျယ်၊ ညညဆိုလည်း အိပ်မပျော်၊ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ဘယ်သူ့ဖွင့်ပြောရမလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီက အကူအညီတောင်းရပါမလဲ။ ဘယ်သူနဲ့ တိုင်ပင်သင့်သလဲ။

ခေါင်းထဲမှာ အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည် ။ ပူစူးကို အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးနိုင်ည့်သူ၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမလဲ။

မမရွှေစင်။

အင်း...ဟုတ်ပြီ။ မမရွှေစင်က ပူစူးထက် အသက်လည်း အများကြီး ပိုကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ပူစူးကို မနှစ်တုန်းက အနီးကပ်ဂိုက် (စာသင်ကြီးကြပ်) လုပ်ပေးခဲ့တာ။ မမရွှေစင်တော်လို့ လည်း ပူစူး ထူး ထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ခဲ့တာ။

မမရွှေစင်ဆီသွားမည်။ မတွေ့ဖြစ်တာလည်း ကြာပြီ။

ပူစူး....ကောင်လေးကို လက်နှင့်လှမ်းခေါ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းတော့ ဟို ဘက်စားပွဲက လူလည်း ကမန်းကတန်း ပိုက်ဆံရှင်းသည် ။

ဒီလူ ဘယ်လိုလဲ။

ဘာသဘောလဲ။

စိတ်ရှုပ်ရသည့်ကြားထဲ အဲဒီလူက တစ်မှောင့်။ ရှေ့တည့်တည့်လာ ထိုင်ပြီး အားမနာပါးမနာ ကြည့်နေလိုက်တာများ ။

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ရင်း စူးခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"အံ့မယ်"

မျက်လုံးတစ်ဖက် လှစ်ခနဲမှိတ်ပြတော့ လက်ထဲကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို သတိလက်လွတ် ရွယ်မိသည်။ ။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကံရင်း သတိထိန်းရသည်။ ။ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပြီး ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော မိုးကာအင်္ကျီပြာပြာကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ သွက်သွက်လျှောက်လာတော့ နောက်မှ ပါလာသော ခြေသံတဖျတ်ဖျတ်ကို ကြားရသည်။ ။

ဟင်...လိုက် လာပြီ။

ပူစူး လှည့်မကြည့်ဘဲ သိသည်။ ။

ဒေါသလည်း ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်လည်း ရှုပ်သည်။ ။ ခုအချိန်မှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စား၊ ခေါင်းထဲလည်း မထည့်နိုင်ပါ။

"ဟိတ်"

လှေကားလေးငါးထစ်ဆင်းပြီးတော့ သူက မီ လာပြီး ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ခေါ်၏။

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ရှင်နဲ့ ဘယ်တုန်းကသိလို့ လဲ"

ရိုင်းချင်လည်း ရိုင်းပါစေတော့။ အပြတ်မေးပစ်လိုက်သည်။ ။

"ခုနကလေ"

"ရှင်ကို ကျွန်မ မသိပါဘူး"

"အဲဒါ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး"

ပူစူးခြေလှမ်းကို မြန်ပစ်ရင်း ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ရှိရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ဆိုင်ကယ်အပေါ် ခပ်မြန်မြန်တက်တော့ သူက လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်
နေ၏။

အနားတွန့်လေးတွေနှင့် အမိုးလေးတက်ထားသော ဆိုင်ကယ်လှလှ
လေးကို မျိုးရှင် သဘောတကျ ငေးကြည့်နေမိသည် ။

မိုးကာအင်္ကျီကို ရှေ့က ခြင်းလေးထဲ လုံးထွေးတည့်ပြီး သူမမျက်နှာ
လေးက စူပုပ်တင်းမာနေသည် ။ သူ့ကို ကြည့်ပုံမရ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ဆို
တာဝေးရာ။

ဆိုင်ကယ်လေးက သူ့ဘေးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖြတ်သွား၏။

မျိုးရှင်လည်း ကားဆီလျှောက် လာပြီး ခပ်မြန်မြန်ပဲ သူမနောက် လို
က်လာခဲ့သည် ။ ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားနေတော့ပါ။

သူမက သူလိုက်လာမှန်းသိတော့ အရှိန်နည်းနည်းတင်လိုက်သည် ။
ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။

မျိုးရှင်နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလို ပြုံးလာသည် ။

ရင်ထဲမှာ နွေးတေးတေးနှင့် ပျော်သလိုလို ဘာလိုလို။

သူမက လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုတည်း ချိုးကွေ့သွားတော့ သူလည်း
ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်လာခဲ့သည် ။

"ဟိုက်"

ဆိုင်ကယ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်ရပ်ပြီး ခါးထောက်ရပ်စောင့်နေတော့
မျိုးရှင်ကားကို တုန့်ခနဲရပ်မိသည် ။

ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ရင်း နည်းနည်းတော့ လန့်မိသည် ။ ရုပ်ကလေးနှင့်
မလိုက်အောင် ရန်စွာမညှိပုံလေးလား။

သူကားဘေးကို သူမ တဖျတ်ဖျတ်လျှောက်လာသည်။ ။

"ဒီမှာ "

"ဗျာ"

"ရှင် ဘာကြောင်နေတာလဲ"

"ခင်ဗျာ"

"အူတူတူ လုပ်မနေနဲ့ "

သူမ အသံလေးက ဒေါသသံပါနေသည်။ ။ မျိုးရှင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက် တင်းတင်းပိုက်ကာ ခပ်စူးစူးကြည့်နေလိုက်၏။

အနီးကပ်တွေ့ရတော့ သူမ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ ပိုသိလာရသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းလေးရော၊ မျက်လုံးလေးရော ၊ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေရော၊ နှာတံလုံးလုံးလေးရော၊ မျက်ခုံးမည်းမည်း တန်းတန်းလေးရော တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းအောင် လှပလွန်းသည်။ ။

သူကြည့်နေတော့ ကောင်မလေးက မျက်စောင်းရွယ်ပြီး တစ်ဖက်လွှဲသွား၏။

"ဒီမှာ ဒါ ကိုယ်ပိုင်လမ်းရှင့်။ ဒီလမ်းလေးက သွားရင် ခြံတစ်ခြံပဲ ရောက်တယ်။ ရှင် ဒီအထိ ဆက်လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ"

"ဗျာ..ဟုတ်လား ဆောရီး"

သူမက ပြောစရာစကားကုန်သလို လှည့်ထွက်သွားတော့ သူ ကမန်းကတန်း လှမ်းမေးရသည်။ ။

"ဟိတ်...မင်း ဒီမှာ နေတာနော်"

"ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟာ....ဒါဆို ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

သူမ လည်ကလေးလိမ်ပြီး ငဲ့ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ မပွင့်တပွင့် ပြောသည် ။

"ဟိုဘက်လမ်းမှာ "

"အိမ်နံပါတ်က"

"လမ်းထဲမှာ ငါးထပ်တိုက် တစ်လုံးပဲရှိတယ်။ အဲဒီ တိုက်ရဲ့ အပေါ် ဆုံးထပ် နှစ်ခန်းစလုံး ကျွန်မတို့ အိမ်ပဲ"

"အင်း....ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ။ သွားမယ်နော်"

ပူစူး ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည် ။

သည် လူဟာ ဘာလို့ ဦးဇော်နဲ့ တူတာလဲ။

ရုပ်ချင်းဆင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ဦးဇော်နဲ့ တစ်ခုခု တူ သလိုပါပဲ။ ပူစူးစိတ်ထင်တာလား။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စိတ်အထင်ဆိုတာ ထူးဆန်းလွန်းသ ည် ပဲ ။ သူလက်ပိုက်ကြည့်နေပုံ သူ့နှုတ်ခမ်း သူ့မျက်လုံး တွေဟာ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ ဦးဇော်နဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူနေသလို ပူစူးစိတ်ထဲ ထင်မိကာ မာရေကျောရေ ပြောပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာတွေ ပျောက်လွှ င့်ကုန်ရသည် ။ ပစ်စလက်ခတ် ပြောမထွက်ရက်ဘဲ သူ သိချင်သော ပူစူး အိမ်ကို အလွယ်တကူပဲ ပြောပြဖြစ်သည် ။

"အဲဒီ ငါးထပ်တိုက်မှာ မင်းနေတာ သေချာတယ်နော်"

သူမ စကားကို ယုံပါသည်။ ။ ယုံပေမယ့် သေချာအောင် ထပ်မေးကြည့်ရတာ၊ သူမ မျက်နှာလေးကြည့်ရတာ လိမ်ညာလှည့်ဖျားတတ်မည့်ပုံမရပါ။ ပြီးတော့ အရမ်းငယ်ပုံရသည်။ ။ မျက်နှာကလေး နုဖတ်ကာ ကလေးပေါက်စနလေးလို။

သေချာအောင် ထပ်မေးတာကို သူမက ထပ်မဖြေပါ။

သူ့ကို ရယ်ချင်သလိုလေး ပြုံးသည်။ ။

"ကိုယ့်နာမည်က မျိုးရှင်တဲ့ "

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေမယ့်သူမက စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို။ ကျောက်ရုပ်လေးလို ရပ်တန့်ငေးမော ကျန်ရစ်၏။

မျိုးရှင် ရင်ထဲမှာ အလိုလို ပျော်နေမိသည်။ ။ အသံထွက် ရယ်မောမိရင်း ကျေနပ်မှုက အတိုင်းမသိ။

သူ ဘာကို နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်မိသလဲ။

သူ့ကိုယ်သူတော့ အရမ်းနားလည်သည်။ ။

ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းတော့ လောလောဆယ် မဝေခွဲတတ်။

သူ...အဲဒီကောင်မလေးကို သဘောကျသွားတာတော့ အမှန်ပါ...။
